

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI TÁM CHƠI ĐỊCH NHÂN NHIỀU TRÒ QUÁI DỊ

Bọn quan binh ăn uống vội vã cho xong bữa. Tên thủ bị đứng dậy nói :
-Chủ quán! Bọn ta đưa tin mừng đến cho người, vậy bữa cơm rượu này coi như người thiết đãi.

Chủ quán khom lưng cười đáp :

-Dạ dạ! Được rồi! Được rồi! Các vị đại nhân khoan rồi hãy đi :

Thủ bị cười nói :

-Khoan rồi hãy đi? Chúng ta ngồi lại ăn bữa nữa chẳng?

Chủ quán cực kỳ bẽn lễn mà phải gượng cười.

Tên thủ bị lướt qua bàn ông già và hán tử bệnh hoạn định ra cửa liền bị hán tử bệnh hoạn đột nhiên vươn tay trái nắm lấy trước ngực hỏi :

-Người về kinh báo cáo thì công văn đâu? Lấy ra cho ta coi!

Tên thủ bị thân thể to lớn mà không hiểu tại sao bị hán tử bệnh hoạn tóm lấy, hai chân liền nhũn ra khụy xuống. Người hán thấp đi một nửa. Hán tửc giận quát mắng :

-Con mẹ nó! Người làm gì thế này?

Mặt hán đỏ lên, hết sức rầy rụa mà không nhúc nhích được chút nào.

Hán tử bệnh hoạn đưa tay mặt ra xé đánh toạc một tiếng. Vạt áo trước ngực của thủ bị bị rách một vệt dài. Lập tức phong thư lớn lòi ra.

Hán tử bệnh hoạn khẽ đẩy một cái hất tên thủ bị tung đi. Người hán đụng vào hai cái bàn, khiến cho bán đĩa rớt xuống loảng choảng vỡ tan tành.

Bọn quan binh la lớn :

-Làm phản rồi! Làm phản rồi!

Chúng tôi tấp rút rút đao thương ra nhảy xổ về phía hán tử bệnh hoạn.

Hai tên bộc dịch và hai mục bộc phụ nhất tề động thủ, quyền đâm chân đá, tên nào xông tới liền bị hất ra.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn quan binh đều bị té nằm lăn ra đất.

Vì Tiểu Bảo thấy thủ cước bốn người gia nô, bộc phụ rất linh lợi và mau lẹ. Mỗi đòn đánh ra đều trúng vào một người và nhất định hất đối phương tung bay đi. Hai người nam thân thể to lớn còn chưa đáng kể, nhưng hai bộc phụ nhỏ tuổi, thân hình mảnh dẻ mà thủ cước cũng lợi hại phi thường. Gã không nhìn được kẻ cất tiếng hoan hô.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Phàn Cương thấy hán tử bệnh hoạn một cái coi tựa hồ chẳng có chút kinh lực nào, vậy mà nội công thuần thực hiểm có ở đời. Nhất là gã tiện tay móc hời hợt một cái mà xé tấm áo dày rách một mảnh lớn, chẳng khác xé tờ giấy mỏng. Con người gã bệnh hoạn đi không lướt cỏ mà bản lãnh như vậy khiến cho ai ngó thấy cũng phải kinh hãi và lấy làm kỳ.

Hán tử bệnh hoạn xé phong thư ra coi.

Tên thủ bị chẳng còn hồn vía nào nữa, la hoảng rối rít :

-Đây là bản tâu dâng trình Hoàng thượng "Người... lớn mật dám xé công văn thì ra" người muốn làm phản rồi chẳng?

Hán tử bệnh hoạn không lý gì đến thủ bị, gã liếc mắt nhìn công văn hết một lượt rồi nói :

-Tuần phủ Hồ Nam thỉnh cầu Hoàng đế Thát Đạt tăng gia viện binh đi đánh Bình Tây Vương. Hừ hừ! Dù có phái cả trăm vạn quân cũng chẳng...

Gã bật cơn ho sù sụ một lúc mới nói tiếp :

-... cũng chẳng làm gì được. Chúng sẽ bị Bình Tây Vương quét sạch hết.

Gã vừa nói vừa vo tròn đạo công văn trong lòng bàn tay.

Khi gã dứt lời, xoe bàn tay ra, hàng ngàn mảnh giấy vụn bay tới tấp như bướm bướm nhảy tủa một lúc rồi tan biến đi bốn phía.

Quần hùng Thiên Địa Hội thấy nội lực hán tử bệnh hoạn ghê gớm như vậy đều cả kinh thất sắc. Ai cũng nghĩ bụng :

-Nghe giọng gã nói thì dường như gã là thủ hạ của Ngô Tam Quế.

Tên thủ hạ kia lồm cồm bò dậy, rút yêu đao ra nói :

-Người... người phá hủy công văn là lão gia không sống được rồi. Lão gia quyết liều mạng với người.

Hắn cầm đao nhảy về phía trước, nhằm đỉnh đầu hán tử bổ xuống.

Hán tử ồm ồ vẫn ngồi yên. Gã vươn tay phải ra khế đẩy vào bụng thủ bị một cái, tựa hồ muốn bảo hắn đừng lại quấy nhiễu nữa.

Thủ bị tay đang cầm đao giơ lên, bỗng từ từ hạ xuống. Tiếp theo người gã nhún ra, ngồi phệt xuống đất. Miệng hắn há hốc thở ra hồng hộc mà không hít vào được.

Những binh sĩ bị đánh, có tên bò dậy được, cũng chỉ đứng xa xa nói lảng nhảng mấy câu như kẻ hết hơi. Chẳng tên nào dám chạy đến cứu thương cấp.

Hai tên bộc phụ đánh té bọn quan binh rồi đi xuống bếp thổi nấu.

Một mục hai tay bưng bát sâm thang bốc hơi ngùn ngụt lên nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt hán tử bệnh hoạn nói :

-Thiếu gia! Mời thiếu gia uống sâm thang đi.

Hai ông bà già đối với cuộc náo loạn xảy ra vừa rồi vẫn lơ đãng như không thấy gì, để hết tinh thần vào thái sắc của người con bệnh hoạn.

Từ Thiên Xuyên khẽ nói :

-Những người này đầy vẻ tà môn, chúng ta nên đi thôi, đừng dây với họ.

Cao Ngàn siêu lại tính trả tiền ăn uống rồi cùng nhau ra cửa.

Mọi người thấy bà già bưng chén sâm thang lên, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi kê chén vào miệng hán tử đổ cho gã uống.

Bọn Vi Tiểu Bảo ra khỏi tòa trấn điện mới cùng nhau nghị luận về hán tử bệnh hoạn để tìm ra lai lịch gã.

Cao Ngạn điều hỏi Từ Thiên Xuyên :

-Từ tam ca! Tam ca biết nhiều hiểu rộng, có nhận ra được võ công của hán tử bệnh hoạn đó thuộc môn phái nào không?

Từ Thiên Xuyên lắc đầu đáp :

-Vụ này khó nói quá! Võ công gã đó đã đến trình độ ra tay không dùng chiêu thức chi hết thì làm sao mà phân biệt được gã thuộc môn phái nào?

Huyền Trinh đạo nhân hỏi :

-Coi hán hời hợt khế đẩy vào tên võ quan dường như chẳng có gì đặc biệt mà thực ra đối phương muốn né tránh hay chống đỡ cũng không phải chuyện dễ dàng. Phong đại ca! Đại ca nghĩ sao về hán tử bệnh hoạn đó?

Quần hùng trong Thiên Địa Hội tụ hội tại đây coi Phong Tể Trung là một nhân vật bản lãnh cao hơn hết, vì thế mà Huyền Trinh đạo nhân hỏi ý kiến y.

Phong Tể Trung đáp :

-Không nên đến gần gã trong vòng ba thước.

Hán chỉ nói vắn vện mấy tiếng như vậy mà quần hùng đều cảm thấy nhận xét của hán rất có lý. Muốn né tránh hay đỡ gạt phát đẩy của hán tử bệnh hoạn thì đối phương ít nhất phải đứng cách xa ngoài ba thước mới có thể hoạt động được. Nếu đứng gần mà bị gã đẩy thì né tránh không xong, đỡ gạt cũng không nổi.

Từ Thiên Xuyên lại lên tiếng :

-Tại hạ chụp cổ tay gã...

Lão nói dở câu đột nhiên lại lắc đầu, tỏ ra nội kinh của hán tử bệnh hoạn rất ghê gớm! Dù có chụp trúng cổ tay gã thì gã chỉ xoay tay hoặc vặn một cái là năm ngón tay mình khó lòng giữ cho khỏi gãy đứt. Cầm nã thủ pháp của lão quyết chẳng thể thi triển vào một tay đại cao thủ như hán tử bệnh hoạn đó được.

Quần hùng đã biết rõ hán tử bệnh hoạn ở trong phe đảng của Ngô Tam Quế lại mắt thấy gã hành hung đả thương người mà mình không dám ra tay can thiệp, bênh vực kẻ yếu đuối, trong lòng không khỏi hổ thẹn vì đã không có cử động hào kiệt, nghĩa hiệp, theo đúng tôn chỉ của đảng anh hùng.

Mọi người đã kém bề cao húng nên chỉ đàm luận một lúc rồi không ai có ý kiến gì nữa đành chịu im tiếng.

Đoàn người mới đi được mấy dặm, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía sau vang lên. Hai người kỵ mã lao gấp tới nơi.

Chỗ này là đường nhỏ thông vào tòa nhà lớn ở Trang gia, đôi ngựa không thể đi song song.

Quần hùng đang buồn bực trong lòng, tuy nghe tiếng vó ngựa rất gấp, mà ngoài Phong Tế Trung và Song Nhi dừng ngựa lại bên đường, còn những người khác chẳng chịu nhường lối.

Chỉ trong chớp mắt, hai người kỵ mã đã đuổi tới sau lưng. Quần hùng quay đầu nhìn thấy hai người kỵ mã là nam bộc của hán tử bệnh hoạn.

Một tên lớn tiếng hô :

-Tệ thiếu gia xin các vị hãy chờ một chút, y có điều muốn hỏi các vị.

Câu này tuy không phải là vô lễ nhưng hiển nhiên tỏ ra chẳng coi quần hùng vào đâu.

Quần hùng nghe tên nam bộc hô hoán như vậy đều bực mình.

Huyền Trinh đạo nhân quát hỏi :

-Bọn ta đang có việc bận, không rảnh để chờ các người. Hơn nữa hai bên chưa từng quen biết nhau thì còn có điều chi mà hỏi?

Tên nam bộc kia đáp :

-Tệ thiếu gia đã bảo thế thì các vị nên chờ lại một chút là hơn, để tránh khỏi những chuyện xích mích.

Câu này dĩ nhiên đầy vẻ uy hiếp.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng :

-Trong bọn bảy người của đối phương, chỉ có hán tử bệnh hoạn là bản lĩnh rất cao thâm, nhưng gã có giỏi đến đâu cũng khó lòng địch lại số đông. Huống chi gã mình mang bệnh hoạn, thở không ra hơi. Nếu động thủ lâu một chút là nhất định không chống nổi. Thử đến hai vợ chồng ông lão già thì nhiều tuổi quá rồi chắc không đánh đấm được nữa. Còn bốn tên gia nô, nữ bộc tuy có đôi chút võ công, nhưng đã ăn thua gì mà ngại?

Tiền lão Bản cất tiếng hỏi lại :

-Phải chăng chủ nhân của bọn người là thủ hạ của Ngô Tam Quế?

Tên nam bộc đáp :

-Hừ! Bản chủ nhân địa vị cao cả, khi nào lại là thủ hạ củ Bình Tây Vương được?

Quần hùng đều lẩm bẩm :

-Gã không nói thẳng tên Ngô Tam Quế mà lại xưng hô là Bình Tây Vương thì nhất định bọn này có mối liên quan tới Ngô tặc.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng bánh xe lộc cộc. Một cỗ xe lớn đang vùn vụt chạy tới.

Một tên nam bộc hô :

-Gia chủ đã đến đó!

Hắn bắt ngựa quay đầu lại đón tiếp :

-Trường hợp này mà quần hùng tung ngựa vọt đi thì không khỏi mang tiếng là khiếp sợ anh chàng bệnh hoạn, nên đều dừng ngựa đứng chờ.

Cỗ xe lớn tới gần. Một tên bộc phụ cầm cương ruổi xe, còn tên nữa rên rèm xe lên.

Quần hùng ngó thấy hán tử bệnh hoạn ngồi giữa. Song thân gã ngồi ở phía sau.

Hán tử bệnh hoạn trợn mắt lên nhìn quần hùng hỏi :

-Sao các vị lại điểm huyết người kia?

Gã vừa nói vừa trở vào Ngô Chi Vinh rồi hỏi tiếp :

-Các vị là ai? Định đi đâu bây giờ?

Thanh âm đồng đặc, sắc bén lại đầy vẻ kiêu ngạo.

Quần hùng không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm :

-Nhãn quang thẳng cha này quả nhiên lợi hại! Ngô Chi Vinh đã lướt qua bên mình gã mà nhận ra được hắn bị điểm huyết.

Huyền Trinh đạo nhân hỏi lại :

-Cao tính đại danh tôn giá là gì? Chúng ta chưa từng quen biết nhau mà không động chạm gì đến quyền lợi của nhau, sao tôn giá lại can thiệp vào chuyện không đâu?

Hắn tử bệnh hoạn hắng dang một tiếng, đáp :

-Ông bạn không đáng hỏi tên họ ta. Vừa rồi ta hỏi gì, các vị đã nghe rõ chưa mà sao không trả lời?

Huyền Trinh đạo nhân tức mình xẵng giọng :

-Ta mà không đáng hỏi họ tên các hạ thì các hạ cũng không đáng hỏi đến công việc của ta. Ngô Tam Quế tạo phản làm loạn. Hắn là một tên gian tặc. Thế mà các vị kêu hắn một điều Bình Tây Vương, hai điều Bình Tây Vương, thì nhất định cùng phe đảng với giặc. Tại hạ coi chừng bệnh trạng của các hạ đã vào đến phía trên mạng mỡ, phía dưới trái tim. Tiến tướng các hạ nên sớm về nhà để chuẩn bị thọ chung chính tẩm, khỏi phải chịu đựng sương gió. Các hạ bị phong hàn nổi cơn ho không ngớt, có khi mất mạng giữa đường.

Quần hùng Thiên Địa Hội nổi lên tròng cười hô hố.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Tiếp theo nghe "bốp" một tiếng. Huyền Trinh bị đánh một cái bạt tay trúng má bên trái. Kế đó cạnh sườn bên trái lại trúng một chưởng, từ trên lưng ngựa té xuống.

Hai đòn đánh này thần tốc phi thường. Quần hùng thấy Phong Tế Trung té xuống mới thấy rõ người ra tay là bà già kia. Hai phát chưởng đánh té Huyền Trinh rồi, mục chỉ đầu ngón chân xuống đất vọt mình ngồi lại chỗ cũ trong xe. Thân thủ của mục khiến người ngó thấy phải hoa mắt. Quần hùng nay mới được mục kích lần đầu.

Anh em Thiên Địa Hội nhốn nháo cả lên, nhất tề nhảy về phía cỗ xe lớn.

Hắn tử bệnh hoạn nắm lấy sau lưng tên bộc phụ đánh xe, nhắc bổng lên để mình ngồi thay vào. Gã quăng tên bộc phụ vào trong xe.

Lúc này Tiền Lão Bản đã tung mình vung song chưởng đánh tới.

Hán tử bệnh hoạn tay trái vung quyền đánh ra. Quyền phong đụng vào phát chuông của Tiền Lão Bản khiến chuông lực tiêu tan không một tiếng động.

Tiền Lão Bản chỉ thấy một luồng đại nội lực xô tới, người lão không tự chủ được lộn đi hai vòng bắn ngược trở lại.

Hai chân lão vừa chấm đất, muốn đứng vững lại thì đột nhiên hai gối nhũn ra, sắp phải khụy xuống.

Tiền Lão Bản trong lòng cực kỳ kinh hãi, vội cố gắng ngửa người về phía sau cho té xuống, để tránh cái nhục nhã quỳ trước mặt địch nhân.

Tiền Lão Bản vừa té xuống, Phong Tế Trung đã nhảy xổ tới.

Hán tử bệnh hoạn lại vung quyền đánh ra. Phong Tế Trung không dám thẳng thắn đón tiếp quyền lực, phát chuông của y phóng ra nửa vờn vội chuyển hướng, nhằm chém vào cổ đối phương.

Phong Tế Trung lập tức thu chuông về. Chân phải y đã đứng lên lưng lừa kéo xe.

Cao Ngạn Điều và Phàn Cương chia nhau tất công hai tên nam bộc. Nhưng hai tên này vọt ngựa lùi ra, miệng la lớn :

-Để tề thiếu gia thu thập hai vị.

Cao Ngạn Điều và Phàn Cương thấy mình động thủ với hạng tùy bộc của đối phương, có thắng cũng là bất võ, nên thấy hai tên lùi ra rất lấy làm vừa lòng. Hai người liền xoay mình song song nhảy lại tấn công mé tả hán tử bệnh hoạn.

Đột nhiên con lừa hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra. Cỗ xe bị chuyển động mạnh cũng đổ nghiêng đi.

Nguyên Phong Tế Trung đứng trên lưng lừa, ngấm vận trọng lực vào bàn chân giậm mạnh một cái làm cho con vật bị gãy xương sống.

Hán tử bệnh hoạn chân không nhảy lên, người không cử động, mà không biết gã đứng xuống đất từ lúc nào, miệng nói cơn ho sù sụ.

Ông già bà già trong xe chia nhau mỗi người xách một tên bộc phụ nhảy ra.

Hành động của ba gã người coi không có vẻ gì mau lẹ cho lắm mà đều ra được trước khi xe đổ.

Tiền Lão Bản và Từ Thiên Xuyên sấn lại tấn công ông bà già.

Bà già giơ tay trái lên xua lia lịa, tay mặt trở vào hán tử bệnh hoạn cười nói :

-Các người qua bên đũa giỡn với con ta hay hơn.

Câu nói của mục ý bảo hai người lại mà chịu đựng những thoi quyền của con mục cho gã thêm phần cao hứng.

Từ Thiên Xuyên đang phóng quyền đánh xuống đầu ông già, nhưng hắn thấy lão tuổi già, dù võ công lão không phải tầm thường, hắn vẫn sợ mạnh tay đánh chết lão sẽ gây mối thâm thù khó mà cởi ra được.

Hắn liền lớn tiếng quát :

-Coi chừng!

Hắn chỉ vận dụng ba thành công lực.

Từ Thiên Xuyên ngày trước lỡ tay đánh chết Bạch Hàn Tùng để xảy chuyện lời thoi mãi với Mộc Vương Phủ, nên từ đó trở đi trong lòng rất cảnh giới.

Ông già vươn tay ra bắt lấy thoi quyền của Từ Thiên Xuyên. Lão này thân hình bé nhỏ gầy nhom mà bàn tay lớn kỳ cục. Lão nắm lấy quyền của đối phương cười nói :

-Qua bên kia mà giỡn!

Từ Thiên Xuyên tuy còn kém tuổi ông già nhiều, nhưng đầu tóc hắn bạc phơ, mà lão tuổi già nói câu này chẳng khác gì bảo đứa con nít.

Từ Thiên Xuyên giật mạnh tay phải về, phóng quyền bên trái đánh tới.

Chiêu Thanh Long bạch hổ này là cả hai tay phụ giúp nhau mà thành ra. Quyền bên trái không phải thật tình muốn đánh trúng đối phương, đòn đánh chính ở tay mặt. Hắn bức bách địch thủ phải buông tay, nếu đối phương không chịu buông ra thì thoi quyền bên hữu sẽ đánh trúng sống mũi.

Ông già đẩy mạnh cánh tay một cái rồi buông ra.

Từ Thiên Xuyên cảm thấy luồng kinh lực rất mạnh xô tới mà tay trái hết sức giựt ra. Tay mặt đánh về phía trước, tay trái giựt lại phía sau, người hắn lập tức xoay như chong chóng lán về phía hán tử bệnh hoạn.

Hán tử bệnh hoạn đang đánh với bọn Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương, ngó thấy Từ Thiên Xuyên đang xoay mình lán tới liền vỗ tay cười rộ reo lên :

-Thú quá! Thú quá!

Bốn người đang quyền đâm chân đá như gió táp mưa sa, bỗng thấy hán tử bệnh hoạn quay lại reo hò, đều không hiểu tại sao gã còn thì giờ vỗ tay hoan hô.

Tiếp theo gã đưa tay ra đẩy một cái. Người Từ Thiên Xuyên lại bị xoay theo chiều ngược lại lán về phía ông già.

Hán tử bệnh hoạn cười nói :

-Gia gia chơi hay quá! Bây giờ gia gia lại đẩy cái chong chóng xoay về bên này đi!

Hán tử bệnh hoạn dứt lời xô đẩy bọn bốn người là Huyền Trinh, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương và Tiền Lão Bản xoay đi như chong chóng. Chỉ còn một mình Phong Tế Trung là đứng yên được không nhúc nhích.

Nhưng Phong Tế Trung khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên, vội lùi lại ba bước, giơ hai tay lên để bảo vệ thân mình.

Lúc này năm tay hào kiệt Thiên Địa Hội đều xoay đi không ngừng. Mọi người muốn vận nội lực cho đứng yên lại mà không làm sao được.

Hễ người nào xoay chậm lại một chút là hán tử bệnh hoạn lại xô đẩy khiến cho thế xoay chuyển lập tức trở nên mau lẹ.

Biến diễn này chẳng khác gì trẻ nít búng đồng tiền trên mặt bàn. "Năm đồng tiền" cứ xoay tít mà không ngã ra.

Phong Tế Trung lòng đầy phẫn nộ, sắc mặt xám xanh. Nhưng vừa rồi y đã trao đổi mấy chiêu với hán tử bệnh hoạn, biết rằng bản lĩnh đối phương còn cao thâm hơn mình nhiều. Nếu y cứ liều lĩnh xông lại để cứu viện anh em thì chẳng

những không thể nào cứu được mà chính mình tự rước lấy cái nhục, rồi lại bị xoay đi như chong chóng cũng chưa biết chừng.

Vì Tiểu Bảo đứng bên coi kiểu chơi đùa của cha con hán tử bệnh hoạn mà khiếp sợ đến trợn mắt há miệng, kinh hãi vô cùng!

Song Nhi đứng cạnh gã để hộ vệ, trong lòng cực kỳ xao xuyến! Thị tự biết nếu mình xông ra động thủ thì tất không địch nổi, chỉ mong bảo vệ cho gã được an toàn.

Vì Tiểu Bảo khẽ nói :

-Ba mươi sáu chước tẩu là thượng sách.

Song Nhi đáp :

-Chúng ta chạy lẹ về Trang gia.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói :

-Phải lắm! Đến Trang gia là đại cát đại lợi. Ở đó mới có thể dùng giáp côn mà đánh tứ tung.

Gã dứt lời trở gót chạy ngay.

Song Nhi níu kéo Ngô Chi Vinh chạy theo.

Lúc này hán tử đang chơi địch nhanh xoay như chong chóng đến độ co húng nhiệt liệt. Vợ chồng ông già nét mặt tươi cười nhìn cậu con ra chiều khoan khoái.

Bốn tên bộc nhân cũng vỗ tay reo hò cổ vũ tiểu chủ nhân.

Hán tử bệnh hoạn thấy Phong Tế Trung mã bộ vững vàng, tay trái trên cao, tay mặt dưới thấp, đứng theo kiểu một cây cổ tùng, gã liền lạng người đi một cái, vươn tay trái ra chụp lấy vai y.

Phong Tế Trung chân phải lùi lại một bước, đầu vai nghiêng đi, tránh khỏi cái chụp của đối phương, nhưng không dám phóng chưởng phản kích.

Ngô Chi Vinh tuy không dám mở miệng, nhưng ai nói gì hắn cũng nghe rõ, đồng thời hành động của hai bên đều lọt vào mắt hắn. Hắn biết rõ hán tử bệnh hoạn kia cùng phe đảng với Ngô Tam Quế. Hắn cho là anh chàng này tuy chưa chắc đã có lợi gì cho mình, nhưng dù sao còn hơn đi theo Vì Tiểu Bảo.

Ngô Chi Vinh hy vọng được lọt vào tay hán tử bệnh hoạn để khỏi phải chịu sự hành hạ của Vi Tiểu Bảo rồi không biết thân phận mình ra sao. Hắn liền chấp choạng một bước một dừng. Hắn đi được vài bước, giả vờ vấp phải vật gì, té lăn xuống đất.

Vi Tiểu Bảo hết sức lời đi, nhưng hắn nằm ỳ ra đó không chịu đứng dậy.

Vi Tiểu Bảo bồn chồn trong dạ, chỉ sợ Ngô Chi Vinh nói huych toẹt chân tướng mình ra với địch nhân. Tay trái hắn liền nắm lấy cổ họng hắn bóp một cái thật mạnh khiến cho Ngô Chi Vinh phải há miệng.

Vi Tiểu Bảo lại rút đao truy thủ trong ống giày ra thò vào miệng hắn xẻo một cái. Quả nhiên phần lưỡi của Ngô Chi Vinh liền bị đứt ngay. Miệng hắn máu tươi trào ra như suối. Hắn đau quá nằm chết giắc.

Song Nhi ngó thấy tình trạng này cho là Vi Tiểu Bảo đã giết chết tên gian tặc, thì liền quay lại nắm lấy tay trái gã kéo đi, miệng giục :

-Tướng công! Chạy cho mau!

Hai người liền chạy như bay về phía trước.

Nhắc lại hán tử bệnh hoạn chụp xềnh Phong Tế Trung, đồng thời thấy bọn Từ Thiên Xuyên quay chậm lại dần dần, gã nổi cơn tức giận, lớn tiếng thóa mạ :

-Người là một đứa khốn nạn, dám chống cự không chịu làm trò chơi cho thiếu gia?

Đột nhiên gã chụp hai tay vào trước ngực Phong Tế Trung.

Phong Tế Trung tung mình nhảy lùi lại. Người y còn ở trên không chưa hạ xuống tới đất thì hán tử bệnh hoạn lại xô lại chụp được chân trái y, xách ngược người lên.

Ông già mỉm cười nói :

-Bản lãnh người này rất cao thâm, hài nhi đừng làm khó dễ với y.

Hán tử bệnh hoạn cười khanh khách. Gã chụp được chân trái Phong Tế Trung rồi xoay mình rất mau khiến cho người Phong Tế Trung đưa ngang ra.

Hán tử bệnh hoạn vừa cười vừa reo lên :

-Chơi kiểu sao sa! Chơi kiểu sao sa!

Rồi hắn xoay mình thật lẹ tựa hồ đưa con nít chơi kiểu sao sa bằng cách buộc một túi cát rất nặng vào đầu giây rồi xoay mình tít đi cho túi cát lên cao dần dần.

Hắn tử bệnh hoạn xoay mười mấy vòng, khi người Phong Tế Trung lên cao đến độ chói, gã liền buông tay ra.

Phong Tế Trung thuận đà bay đi rồi rớt xuống. May mà y rớt trúng một ngọn cây lớn, không thì tất bị trọng thương.

Lúc này bọn Từ Thiên Xuyên đã ngã lăn ra. Cả năm người đều ngất đi không biết gì nữa.

Vì Tiểu Bảo và Song Nhi chạy được một dặm, đã nghe tiếng vó ngựa phía sau vang lên. Có người kỵ mã rượt theo.

Vì Tiểu Bảo vừa chạy vừa trở tay về phía tả có đá núi ngổn ngang. Hai người liền bỏ con đường nhỏ chạy vào khu loạn thạch.

Tên nam bộc xuống ngựa hô :

-Hai đứa nhỏ kia! Bắt tất các người phải sợ hãi. Thiếu gia ta kêu các người lại tiêu khiển mà thôi. Trở về đây mau!

Vì Tiểu Bảo đáp :

-Lão gia không chịu làm chong chóng cho y đâu.

Rồi gã chạy lẹ hơn.

Tên nam bộc liền xông vào khu loạn thạch rượt theo.

Hắn tử bệnh hoạn reo lên :

-Chơi trò bịt mắt bắt dê chẳng? Hay lắm! Hay lắm!

Gã liền xuống ngựa vừa hò sù sụ vừa chạy vào mé nam.

Vì Tiểu Bảo và Song Nhi thấy vậy liền xoay mình chạy qua phía đông bắc, hướng này tên nam bộc đang rượt tới. Hắn nhảy xổ lại bắt Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo liền thi triển công phu "Thần hành bách biến" mà Cửu Nạn đã truyền thụ cho, nghiêng mình đi né tránh khiến tên nam bộc chụp sừng.

Song Nhi xoay tay phóng chưởng đánh vào sau lưng hắn.

Tên nam bộc thấy thị nhỏ bé chẳng coi vào đâu. Hắn không đỡ gạt vươn tay ra chụp lấy cánh tay mặt thị.

Ngờ đâu Song Nhi bản lĩnh không phải tầm thường, võ công thị tuy chưa bằng Phong Tế Trung, nhưng còn cao hơn bọn Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Điều. Thị thấy tên nam bộc đưa tay ra bắt mình liền chém tay trái xuống thật lẹ. Chát một tiếng. Thị đã chém trúng sau lưng đối phương.

Tên nam bộc đau qua rú lên một tiếng "úi chao!".

Giữa lúc ấy Song Nhi đã chụp cổ tay mặt hắn, liền vặn mạnh một cái.

Hai tiếng lách cách vang lên! Cổ tay tên nam bộc đã bị trật khớp. Song Nhi dùng thủ pháp "phân cân thác cốt" bẻ gãy tay hắn rồi.

Võ công tên nam bộc thực sự không phải là kém cỏi, nhưng vì quá coi thường Song Nhi. Hắn chỉ muốn bắt thị làm trò chơi cho tiểu chủ nhân mà không đề phòng đối phương phản kích, nên Song Nhi đánh một đòn đã thành công.

Hắn tử bệnh hoạn la lên :

-Ái chà!

Hắn từ mỏm đá nọ nhảy sang mỏm đá kia. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã lao tới trước Song Nhi. Hắn gạt tay trái một cái. Chiếc mũ đội trên đầu Song Nhi liền rớt xuống đất để lộ mái tóc xanh xoã xuống.

Hắn tử bệnh hoạn vừa cười vừa reo :

-Té ra là một vị cô nương!

Hắn vươn tay chụp lấy mái tóc của Song Nhi. Song Nhi kêu rú lên một tiếng "trời ơi!". Đồng thời thị huých hai khuỷu tay về phía sau. Đó là chiêu "Song hồi long".

Hắn tử bệnh hoạn cười nói :

-Hay lắm!

Hắn quét tay trái từ tả sang hữu chụp được hai bàn tay đối phương rồi bắt quặp ra sau lưng. Tiếp theo hắn dùng tay mặt quấn mái tóc dài vào hai cổ tay thì rồi xoay đi hai vòng để xiết chặt lại. Đoạn hắn nổi trên tràng cười khanh khách.

Song Nhi rất đổi bồn chồn. Thị vừa khóc vừa la :

-Tướng công! Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!

Hắn tử bệnh hoạn liền phóng ngón tay điểm vào huyết đạo trên lưng Song Nhi. Hắn vừa cười vừa nói :

-Gã chạy trốn cũng không thoát đâu!

Hắn hạ Song Nhi xuống để rượt theo Vi Tiểu Bảo. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã đuổi tới gần.

Vi Tiểu Bảo tránh đông né tây trong đám loạn thạch, khiến cho hắn mấy lần chụp tới đều bị gã dùng công phu "Thần hành bách biến" tránh khỏi.

Hắn tử bệnh hoạn cười nói :

-Trò bịt mắt bắt dê của người chơi hay lắm!

Vi Tiểu Bảo nội công không đủ, chạy một lúc, mệt quá thở lên hồng hộc. Gã biết mình chỉ trốn lánh một lúc nữa là bị đối phương bắt được, liền la lên :

- Không bắt được ta rồi bây giờ đến lượt ta bắt người. Người chạy trốn đi cho ta rượt theo.

Gã nói rồi xoay mình nhảy xổ về phía hắn tử bệnh hoạn. Hắn tử bệnh hoạn cười hề hề, quả nhiên xoay mình chạy trốn, cũng chuyển qua chuyển lại trong vùng loạn thạch.

Vi Tiểu Bảo đã nhận ra bản lĩnh của đối phương tuy cao thâm nhưng thần trí có vẻ si ngốc. Con người bốn chục tuổi mà hành động chẳng khác tuồng trẻ nít.

Vi Tiểu Bảo rượt trong vùng loạn thạch. Gã thấy đối phương chạy qua mé đông, chớp mắt đã xuất hiện ở mé tây, thân pháp cực kỳ thần tốc, chẳng khác chi loài quỷ mị.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vừa kinh dị vừa khâm phục. Ngoài miệng hô lớn :

-Ta nhất định bắt người cho bằng được. Người không trốn thoát nổi đâu.

Gã giả vờ rượt theo, nhưng khi chạy tới bên Song Nhi liền ôm thị lên, lại lớn tiếng hô :

-Này! Trong tay ta ôm một người cũng đuổi kịp người cho mà coi.

Hán tử bệnh hoạn cười khanh khách reo :

-Ồi trời ơi! Nói khoác quá! Ồi trời ơi! Nói khoác quá!

Vì Tiểu Bảo say sưa ôm Song Nhi giả vờ rượt theo hán tử bệnh hoạn, nhưng càng rượt càng chạy lán về phía tòa nhà lớn của Trang gia.

Hán tử bệnh hoạn lại lớn tiếng :

-Đồ vô dụng! Người không bắt được ta đâu. Sao không rượt nữa đi?

Bỗng hán nổi cơn ho sù sụ rồi chạy gần lại mấy bước.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

-Thế này mà bảo không bắt được ư? Người đã nổi cơn ho là không thể chạy được nữa.

Gã nói rồi thủ thế làm như muốn nhảy xổ về phía hán tử.

Bỗng nghe tiếng bà già ở đằng xa quát lên :

-Tên tiểu quỷ kia! Người lớn mật dám dẫn dụ làm con ta phát ho.

Vèo một tiếng! Một viên đá từ đằng xa xé bầu không khí bay tới.

Viên đá tuy bé nhỏ mà thế mạnh kinh người.

Vì Tiểu Bảo rú lên một tiếng "chao ôi" Rồi phục xuống né tránh, nhưng đã chậm mất một bước. Viên đá đánh trúng vào khuỷu chân gã.

Vì Tiểu Bảo té xuống, cùng Song Nhi nằm kênh dưới đất.

Mụ già hô :

-Bắt chúng đem lại đây!

Một tên nam bộc khác tung mình vọt tới, hai tay hán chia ra nắm lấy sau lưng Vì Tiểu Bảo và Song Nhi, xách lên đem lại trước mặt mụ già quăng xuống đất.

Hán tử bệnh hoạn cười hì hì reo lên :

-Đồ vô dụng mới trúng một hòn đá đã lăn kênh.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận. Gã nhìn thấy bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung đều bị cột thành một xâu. Một tên bộc phụ cầm đầu dây kéo đi có Ngô Chi Vinh cũng bị cột ở sau cùng.

Người nào cũng cúi đầu nhắm mắt, dường như không biết gì nữa.

Mụ già hỏi :

-Con nhỏ này đã là gái giả trai. Hừ! Thủ pháp "Phân cân tác cốt" người học ở đâu? Còn thẳng nhãi kia! Ai đã truyền dạy cho người môn "Thần hành bách biến".

*** vietkiem.com ***